

HỒ THỨ BA MƯỜI LĂM BỊ ÁM TOÁN MIÊU GIA ĐUI MẮT

Chung Triệu Năng vừa chiến đấu vừa lớn tiếng hỏi :

- Này ! Lưu Tinh Cảnh Nguyệt Đồng lão sư là người thế nào với đại hiệp ?

Nguyên Đồng lão sư ở phủ Thái Nguyên tỉnh Sơn Tây ngoại hiệu là Lưu Tinh Cảnh Nguyệt có mối thâm giao với Chung thị tam hùng . Chiêu Thiên Phiến Địa Phúc là một tuyệt kỹ đơn truyền đối với bọn họ , người ngoài sử dụng Lưu tinh truy không biết chiêu này .

Hồ Phỉ tấn công bừa bãi không ngờ lại phảng phất giống như chiêu Thiên Phiến Địa Phúc . Chàng nghe Chung Triệu Năng hỏi vậy liền cười đáp:

- Đồng lão sư là tệt sư đệ .

Đoạn chàng vùng hai cái bàn đánh thẳng tới .

Chung Triệu Năng phì một tiếng thóa mạ :

- Tên tiểu tử này nói nhăng nói càn .

Ba người thấy Hồ Phỉ dùng đối bàn đập phóng ra những chiêu xuất quỷ nhập thần không sao mò được gia số võ công cùng sư thừa của chàng đều nghĩ thầm trong bụng :

- Lốt chân mình đi khắp thiên hạ chưa thấy một gia phái nào sử dụng lưu tinh truy như vậy . Chắc chàng lỏi này thuộc về tà môn .

Nên biết trong khi động thủ nếu dò ra được gia số võ công của đối phương là có thể chiếm được tiên cơ một cách dễ dàng . Nhưng Chung thị tam hùng phỏng đoán mấy lần đều sai trật không khỏi rối loạn tâm thần và sử những chiêu số không chuẩn đích . Nguyên nhân vụ phát sinh là bởi Hồ Phỉ dùng thần quyền đấm chết ngựa khiến ba người đem lòng uý kỵ không thì bọn chúng bắt tất phải nhận định gia số cùng môn phái của chàng , cứ việc xông vào thi triển tuyệt chiêu là đủ độn chàng vào chỗ thất bại .

Sau khi trao đổi hai chục chiêu . Chung thị tam hùng nhận ra chiêu số của Hồ Phỉ tuy kỳ dị nhưng uy lực chẳng có chi đáng kể , chúng liền huy động ba món binh khí quái dị là thiết bài , khốc tang bồng và chiêu hồn phán tấn công tới tấp .

Tám linh bài của Chung Triệu Anh bằng thép đúc đi toàn những đường cương ngạch . Bây giờ Hồ Phỉ mới nhìn rõ bốn chữ " Nhất kiếm sinh tài " trên tám linh bài .

Chung Triệu Năng sử Chiêu hồn phán phát huy toàn nội lực âm nhu . Cây phướn giống như vải mà không phải là vải , giống như da mà không phải là da . Bàn đạp đánh vào chẳng ăn thua gì nhưng nếu bị cây phướn phát trúng thì chắc là khó chịu .

Chung Triệu Văn sử cây khố tang bồng tựa hồ ở vào giữa cương và nhu . Cây bồng chiêu số lại càng phức tạp .

Bình khí của Chung thị tam hùng khác biệt nhau , cương như hỗ trợ cho nhau . Hồ Phỉ không khỏi la thâm . Chàng biết nếu còn tiếp tục chiến đấu thì chỉ trong khoảnh khắc là phải thất bại .

Đột nhiên chàng thu hai tay về đặt ở phía sau yên ngựa rồi đẩy mạnh ra . Phát đẩy này luồng lực đạo không phải tầm thường . Yên ngựa vọt ra khiến Chung thị tam hùng phải nhảy lên né tránh . Chúng không hiểu chàng lại sắp xử dụng quái chiêu gì .

Hồ Phỉ lớn tiếng hô :

- Bản tâm tại hạ chỉ là khuyên các vị một điều tuyệt không có ý động thủ nên chẳng đem binh khí chi hết . Dùng tám yên ngựa thì làm sao chống nổi ba vị anh hùng ? Bữa này kể như Hồ Phỉ nhận thua là xong .

Dứt lời chàng tránh sang bên đường để nhường lối .

Chung thị tam hùng tưởng chàng nói khích nhưng trong mình có việc gấp không muốn dằng co nữa . Chung Triệu Năng lên tiếng đáp :

- Hay lắm ! Lần sau đại hiệp lấy binh khí quen dùng , bọn tại hạ sẽ lãnh giáo những cao chiêu .

Dứt lời hấn co giò đi nhanh .

Hồ Phỉ vừa cười vừa nói :

- Lần sau , lần sau , cái hẹn lần sau hay quá ! Té ra Chung thị tam hùng là những nhân vật như thế đó .

Chung Triệu Văn tức giận hỏi :

- Như thế là làm sao ? Người không đem binh khí lại còn trách ai nữa?

Hồ Phỉ đáp :

- Tại hạ có một biện pháp tuyệt diệu chỉ sợ các vị không dám thử với tại hạ .

Chung thị tam hùng thấy chàng nói khích lần nữa không thể nhịn được đồng thanh giục :

- Đại hiệp vạch đường ra đi .

Chung Triệu Anh nói tiếp :

- Hai vị huynh đệ của tại hạ ở lại lãnh giáo . Tại hạ xin cáo từ .

Hắn nói rồi tung mình chạy đi .

Hồ Phỉ cũng vọt lên giang hai tay ra cản đường .

Chung Triệu Anh không ngờ thân pháp chàng mau lẹ đến thế . Hắn vung cây thiết bài nhằm đánh tới trước mặt chàng .

Thủ cước của Hồ Phỉ còn cao mình hơn hắn nhiều . Người chàng đang lơ lửng trên không chẳng cần né tránh xoay tay mặt tranh tiên chụp vào cổ tay hắn vụn một cái . Xuýt nữa tấm thiết bài của Chung Triệu Anh tuột mất .

Chung Triệu Văn , Chung Triệu Năng đều giạt mình kinh hãi chia hai bên tả hữu đánh tới .

Hồ Phỉ nổi lên tràng cười nháy lùì lại hơn hai trượng . Tiện tay chàng bẻ một cành thông bên đường , miệng hô :

- Các vị có giỏi thì thử thí đao pháp với tại hạ .

Vừa rồi Chung Triệu Anh tuy chưa bị chàng đoạt mất thiết bào nhưng cổ tay bị chụp hã còn ngâm ngấm đau , trong lòng thêm mấy phần ngờ vực uý kỵ . Hắn nghĩ tâm :

- Gã thiếu niên này không phải là hạng người tầm thường . Nếu mình ta bỏ đi rượt theo Lưu Hạc Chân để nhị đệ và tam đệ ở lại đây cũng không yên lòng được , đành là ba anh em hợp lực thu thập xong gã này đã . Dù chân chờ mà lỡ việc cũng đành vậy .

Chung Triệu Văn thấy Hồ Phỉ tay cầm một cành tùng dài bốn thước , không hiểu chàng giở trò gì , đưa mắt ngó đại ca để hỏi ý .

Chung Triệu Anh nén giận đáp :

- Các hạ muốn thử đao pháp , đáng tiếc là bọn tại hạ cũng không dất đơn đao đi theo . Nếu có cũng xin bồi tiếp .

Hồ Phỉ nói :

- Đúng thế .

Hồ Phỉ vứt bỏ những cành lá trên cành tùng rồi nói :

- Cành tùng này cũng coi như thanh đao . Mời ba vị tiến lên . Chúng ta nên giao hẹn với nhau trước . cành tùng này đâm trúng chỗ nào cũng coi như đơn đao chém trúng . Lời nói của ba vị có đáng kể không .

Chung Triệu Văn thấy chàng khoác lác lại càng tức mình lớn tiếng :

- Chung thị tam hùng ở Ngạc Bắc là những nhân vật chính nghĩa trên chốn giang hồ có khí tiểu huynh đệ chưa biết ?

Hồ Phỉ ói :

- Thế thì hay lắm ! Coi chiêu đây !

Chàng vung cành tùng quét ngang đánh véo một tiếng .

Chung Triệu Văn ở phía sau tiến lên vung cây bồng phản kích .

Hồ Phỉ nhảy lên né tránh , đồng thời cành tùng chém vào cổ Chung Triệu Năng .

Chung Triệu Năng xoay ngược lá phướn đập vào cành tùng . Đồng thời Chung Triệu Anh cầm thiết bài đánh tới .

Hồ Gia Dao Pháp quả là cao thâm khôn lường . Chung thị tam hùng tuy võ công cao cường nhưng Hồ Phỉ dùng cành tùng làm thanh đao tấn công trước , tung hoành giữa ba người bên đối phương . Chàng vừa đâm vừa chém tỏ ra uy lực không phải tầm thường .

Chung thị tam hùng càng đấu càng đưa ra những chiêu kỳ diệu . Nhưng Hồ Phỉ quyết không để cành tùng nhỏ bé đụng vào ba thứ binh khí quái dị kia nên chiêu nào chàng cũng đánh vào nơi yếu hại . Chung thị tam hùng dù bị cành tùng đánh trúng cũng chẳng sao nhưng đã có lời giao ước , quyết không để đụng vào người .

Chung Triệu Văn nổi nóng quét ngang cây bồng đánh vào xương đòn Hồ Phỉ .

Ba anh em chúng chiêu nào cũng hưởng ứng với nhau , chỉ chờ Hồ Phỉ háy lên né tránh là Chung Triệu Năng vung chiêu hồi phán đánh vào đầu chàng , Chung Triệu Anh đưa thiết bài đánh sau lưng mé hữu .

Ngờ đâu Hồ Phỉ không nhảy lên mà tiến lại gần một bước đập cành tùng trúng vào vai bên tả Chung Triệu Văn .

Chiêu này rất ác liệt . Nếu cành tùng mà là thanh cương đao thì Chung Triệu Văn phải đứt một cánh tay còn cành tùng đánh trúng dĩ nhiên không có gì đáng kể .

Nhưng Chung Triệu Văn cũng tái mặt la lên :

- Hỏng rồi ! Hỏng rồi !

Hắn liệng cây Khốc tang bồng xuống đất , buông tay lùi lại .

Chung Triệu Anh và Chung Triệu Năng run lên , chúng múa thiết bài , chiêu hồn phán đánh rất hơn , chỉ mong đập trúng Hồ Phỉ một phát trả lại là hòa . Nhưng sau mấy chiêu Chung Triệu Anh bị cành tùng quét trúng cổ , Chung Triệu Năng bị vạch một đường vào chân phải . Hai người nhìn nhau nét mặt thảm đạm , quăng binh khí đi .

Đột nhiên Chung Triệu Anh ọe một tiếng , miệng hộc máu tươi .

Hồ Phỉ thấy bọn chúng tuân giữ lời ước ., chàng nghĩ thầm :

Chung thị huynh đệ tuy là người hung ác nhưng biết thủ tín . Ta không đả thương Chung Triệu Anh mà hấn lửa giận công tâm đến thổ máu tươi kể cũng đáng tiếc .

Chàng chấp tay nói mấy câu từ tạ .

Chung Triệu Anh hừ một tiếng đáp :

- Võ công của các hạ đã đến trình độ kinh người . Bọn tại hạ rất khâm phục có điều đáng tiếc là các hạ còn nhỏ tuổi , bản lĩnh như vậy mà không đi vào đường chính đạo thật uổng quá .

Hồ Phỉ ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ đi vào chỗ tà ở chỗ nào ?

Chung Triệu Văn tức giận đáp :

- Tam đệ ! Còn nói với y làm chi ?

Rồi chúng đỡ Chung Triệu Anh lên ngựa dắt đi ngay . Ba món binh khí cổ quái bỏ cả lại không lấy nữa .

Hồ Phỉ thấy ba người cầm đầu đi rồi chỉ còn lại một xác ngựa . Cả ba món binh khí chúng cũng không dùng nữa , chàng không khỏi cảm xúc , ngó theo một lát rồi quay lại cổ miếu .

Chàng kiểm cả điện trước sau không thấy bóng vợ chồng Lưu Hạc Chân đầu , biết là hai người đã đi xa rồi . Chàng cảm thấy mình làm nên hảo sự , trong lòng rất lấy làm đắc ý rồi chàng tự hỏi :

- Không hiểu Miêu Nhân Phụng ở đâu ? Tuy y mang ngoại hiệu là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ nhưng bản lĩnh ra sao mình chưa biết .

Chàng nghĩ tới giữa nhân vật này và tiên phụ có mối liên quan trọng đại , muốn xem hình dạng y thế nào .

Chàng lại lẩm bầm :

- Phụng Thiên Nam trốn thoát khỏi bàn tay ta . Không trả được mối thù này sao phải đáng trọng phu ?

Trong lúc nhất thời , chàng không quyết định được nên truy tìm Phụng Thiên Nam hay là theo dõi Lưu Hạc Chân ?

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ rồi theo đường cũ mà đi . Chàng đến chỗ vừa động thủ với Chung thị huynh đệ thì xác ngựa còn đó nhưng không thấy ba món binh khí cổ quái đâu nữa . Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Ta vừa đi vừa về chỉ trong khoảng khắc mà bây giờ trời hãy còn sớm, chưa có người qua lại . Chẳng lẽ Chung thị huynh đệ đi rồi còn quay trở lại lượm binh khí ?

Chàng kiểm điểm bốn mặt không thấy có gì khác lạ , vẫn chưa chịu thối , dọc đường vừa đi vừa quan sát.

Sau chàng nhận ra trên cành cây cách chỗ tử đấu chừng ba chục trượng có vết chân dính bùn . Vết chân cách mặt đất chừng hơn hai trượng , in vào cành cây cách đường không xa mấy , những ai không để ý thì khó mà nhìn thấy được .

Vết chân dính bùn này còn ướt tỏ ra dấu vết này lưu lại chưa lâu . Vết chân đi giày nhỏ bé , hiển nhiên là giày đàn bà .

Hồ Phỉ động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ lại là nàng ? Lúc ta tử đấu với Chung thị tam hùng , nàng ẩn trên ngọn cây để theo dõi ? ở trên cây ngó xuống thì tốt lắm , cành lá rậm lại cách xa đấu trường nên nàng không bị ta phát giác .

Chàng nghĩ tới đây tung mình nhảy lên nhắm lấy một cành cây lộn mình trèo lên . Quả nhiên trên một cành đâm ngang , chàng lại nhìn thấy hai vết chân còn ướt của đàn bà . Bên cạnh cành nằm ngang có hai cành như bị gãy .

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Nếu là Viên cô nương thì khinh công nàng rất cao minh quyết không đến nỗi đạp chân vào lăm gãy hai cành nhỏ này .

Chàng trèo cao hơn lại thấy trên một cành nằm ngang khác có hai vết chân đàn ông . Mới nghi ngờ liền được giải thích nhưng lại cảm thấy thất vọng , chàng lẩm bẩm :

- Té ra hai vợ chồng Lưu Hạc Chân đã đi coi cuộc chiến đấu chứ không phải Viên cô nương .

Lòng chàng nảy ra hai nghi vấn :

- Hai người này đều bị trọng thương thì làm sao lên ẩn trên cây cao được mà không bị ta phát giác ? Chung thị tam hùng đi rồi sao vợ chồng lão không gọi ta ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chàng tự nói một mình :

- Sf phải rồi ! Hai vị tướng ta không hiểu võ nghệ rồi đột nhiên thấy ta đả bại Chung thị tam hùng nên sinh lòng ngờ vực và sợ ta có điều bất lợi cho họ nên không dám lộ diện . Trên chốn giang hồ rất nhiều luồng gió hung hiểm , các bậc tiền bối thường để tâm đề phòng khắp mọi chỗ . Hướng chi họ đang có việc gấp , khi nào dám lơ đãng .

Hồ Phỉ nhảy xuống thấy vết đi về phía đông bắc liền động tính hiếu kỳ theo dõi về phía đó .

Trời mưa suốt đêm , đường đất chỗ nào cũng bùn lầy . Đôi bàn chân một nam một nữ nói lên rất rõ , việc truy lùng chẳng khó khăn gì . Thủy chung vết bàn chân này đều tránh đường đường lớn , pha vào những bụi cỏ quanh co mà đi .

Chàng đi chừng hơn một giờ thì đến một tòa thị trấn . Bên ngoài thị trấn , dấu chân rất phức tạp không nhận được rõ .

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Hai người nhịn đói một đêm , bây giờ rất cần ăn uống . E rằng họ chỉ mua bánh bao ăn lót dạ rồi xuyên qua thị trấn mà đi . Như vậy việc truy lùng không phải dễ dàng .

Hồ Phỉ vào thị trấn mua một cái nón lá . Chàng khoác áo đội nón rộng vành che súp nửa mặt và dòm ngó thấy mấy phạn điểm cùng những hàng lừa ngựa .

Thị trấn này nhỏ bé , chớp mắt đã ra tới đầu , chàng toan quay lại mua cơm ăn thì đột nhiên nghe thanh một phụ nữ cất lên :

- Đại tẩu có kim chỉ xin cho tiểu muội mượn một chút .

Người nói câu này chính là Vương Trọng Bình .

Hồ Phỉ nghe rõ rồi liếc mắt nhìn qua dưới vành nón thấy đây là một căn nhà dân thường , chàng lẩm bẫm :

- Vợ chồng lão sợ địch nhân theo dõi hành tung nên không dám vào điểm nghỉ chân . Họ đề phòng nghiêm mật như vậy , e rằng ngoài Chung thị huynh đệ còn có những đối đầu khác lợi hại hơn . Đã thế thì ta phải ngấm ngầm bảo vệ cho họ cho bức thư kia được đến tay Miêu đại hiệp .

Chàng quay lại ngó thấy bảy , tám nhà thấy một tiểu khách điểm liền vào đó nghỉ chân ăn uống nhưng thủy chung mắt chàng vẫn không rời khỏi căn nhà có vợ chồng Lưu Hạc Chân .

Từ sáng đến chiều tối , vợ chồng Lưu Hạc Chân không lộ diện lần nào. Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Các bậc tiền bối làm việc rất thận trọng , Nhất định họ chờ đến trời tối mới khởi hành .

Quả nhiên vào khoảng canh hai , vợ chồng Lưu Hạc Chân rời căn nhà hương dân và rảo bước ra khỏi thị trấn . Thân pháp rất mau lẹ chẳng giống người bị thương chút nào .

Hồ Phỉ lẩm bẫm :

- Té ra lúc trước hai vị đã giả vờ bị thương , chẳng những lừa được Chung thị huynh đệ mà vẫn cả ta cũng không hay biết .

Chàng không dám chân chờ , nhẩy qua cửa sổ rượt theo , chàng thấy dưới nách Lưu Hạc Chân cấp một cái bọc dài dài , không hiểu trong bọc đựng gì .

Khinh công của Hồ Phỉ so với Lưu Hạc Chân còn cao thâm hơn nhiều. Chàng rón rén theo sau hai người tuyệt không phát giác .

Hai người đi chừng năm , sáu dặm đến trước một căn nhà . Lưu Hạc Chân đánh mắt ra hiệu cho vợ ẩn vào trong bụi cỏ . Lão tiến lại mấy bước đồng dục nói :

- Kim Diện Phật Miêu đại hiệp có nhà không ? Bạn hữu từ phương xa đến thăm .

Trong nhà có người hỏi vọng ra :

- Vị bằng hữu nào đó ? Xin miếu lễ cho Miêu Nhân Phượng mắt kém chưa nhận ra được .

Thanh âm y rất vang dội làm cho mọi người phải ù tai .

Lưu Hạc Chân đáp :

- Tiểu nhân họ Chung , vâng lệnh của Chung thị huynh đệ ở Quỷ Kiến Sầu tại Ngạc Bắc đem thơ đến cho Miêu đại hiệp .

Miêu Nhân Phượng nói :

- Mời ông bạn vào đây .

Trong nhà thấp đèn lên . Cánh cửa kẹt mở .

Hồ Phỉ ẩn ở phía sau gốc cây giử , ngó thấy bóng người cao nghêu gầy nhom đứng ở trong cửa . Đầu y gần chạm vào quang cửa , tay mặt cầm cây đèn nển .

Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ , tự hỏi :

- Thơ này của Chung thị huynh đệ đưa tới ư ? Vật mà sao bọn họ lại định cản trở Lưu Hạc Chân ?

Lưu Hạc Chân chấp tay thi lễ rồi tiến vào nhà .

Miêu Nhân Phượng hỏi :

- Còn hai vị nữa không vào ư ?

Lưu Hạc Chân nghĩ thầm :

- Làm gì còn những hai người ?

Miệng lão ậm ừ cho xuôi chuyện .

Hồ Phỉ chờ hai người vào nhà rồi mới rón rén đi vòng tới bên cửa sổ mé tả dòm ngó . Chàng nghe Miêu Nhân Phượng nói còn hai vị , trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Lão này quả là ghê gớm . Ta bước chân rất nhẹ mà lão biết cả thấy

có ba người đến .

Chàng lâm bẩm :

- Ta lên vào đây dòm ngó nhất định bị lão phát giác .

Bỗng nghe Lưu Hạc Chân hỏi :

- Tám năm trước đây , Chung thị huynh đệ đã lãnh giáo những cao chiêu của Miêu đại hiệp , trong lòng khâm phục vô cùng . Hiện giờ ba lão đã luyện được ba món khí giới đặc biệt nên sai tiểu nhân đến trước đưa thơ cho Miêu đại hiệp coi để khi động thủ Miêu đại hiệp khỏi cho là ba dùng binh khí quái dị đáng chiếm phần tiện nghi .

Lão nói rồi mở bao . Mấy tiếng loảng saảng vang lên . Lão lấy ba món binh khí để trên bàn .

Hồ Phỉ nhận thấy hành động của Lưu Hạc Chân mỗi lúc một thận trọng khôn lường , chàng nhìn qua lằn giấy gián cửa vào trong thì thấy ba món binh khí để trên bàn là tấm Thiết bài , cây Khốc tang bổng và cành Chiêu hồn phán . Trên binh khí hầy còn dính bùn đất loang lổ , chưa kịp lau chùi sạch sẽ .

Miêu Nhân Phụng đặng háng một tiến liếc mắt nhìn ba món binh khí không nói gì .

Lưu Hạc Chân móc trong bọc lấy phong thơ hai tay đưa lên rồi nói :

- Xin Miêu đại hiệp mở coi . Tiểu nhân đưa thơ tới nơi là xong nhiệm vụ . Vậy xin cáo từ .

Dứt lời lão chấp tay thi lễ lui ra .

Miêu Nhân Phụng nói :

- Hầy khoan ! Sao khi ta coi xong thơ còn phiền ông bạn gởi lời nói lại.

Y tưởng đây là một chiến thư liền mở bóc ra coi .

Hồ Phỉ nhân lúc y coi thơ , nhìn kỹ lại dong mạo thì thấy y so với mấy năm trước chàng gặp ở Thương Gia Bảo dường như già đi rất nhiều . Vẻ mặt lại càng tiều tụy .

Y coi thơ , cặp mắt dần dần dựng ngược lên , chiếu ra những tia kỳ quang .

Hồ Phỉ kinh hãi toan lùi ra thì đột nhiên thấy Miêu Nhân Phụng hai tay càn lá thơ xé roạt một cái thành hai mảnh .

Thơ vừa rách bỗng thấy trước mặt xuất hiện một làn khói vàng mờ mịt.

Miêu Nhân Phụng la lên thất thanh :

- Trời ơi !

Hai tay y rụi mắt . Mặt lộ vẻ đau khổ đến cùng cực .
Lưu Hạc Chân nhảy lùi xa hơn trượng .
Biến cố xảy ra trong khoảnh khắc nhưng Hồ Phỉ đã hiểu rõ . Chàng
lắm bảm :

- Té ra Lưu Hạc Chân dấu thuốc độc trong thơ để làm đui cặp mắt của
Miêu đại hiệp .

Chàng quát lên :

- Tên cầu tặc kia ! Đừng chạy nữa !

Chàng tung mình nhảy xổ về phía Lưu Hạc Chân .

Lưu Hạc Chân rút đao cầm tay xoay lại chém một nhát .

Hồ Phỉ trong lòng vừa thẹn vừa giận , nghiêng mình né tránh rồi vươn
tay ra đoạt đao . Bỗng thấy phía sau có tiếng gió rất gấp . Một luồng chưởng
lực mãnh liệt vô cùng xô tới sau lưng chàng . Chàng đánh vung song chưởng
phản kích , đẩy chưởng lực của đối phương trệch đi .

Chàng biết Miêu Nhân Phượng trong lúc nóng giận , phóng chưởng
lực ra không phải tầm thường . Chàng không dám thẳng thắn đón tiếp liền sử
Loạn Hoàn Quyết trong Thái Cực Quyền mà Triệu Bán Sơn đã truyền thụ
cho để đẩy trệch chưởng lực của đối phương đi .

Ngờ đâu hai tay chàng vừa đụng phải chưởng lực của Miêu Nhân
Phượng liền cảm thấy mất tối sầm lại , trước ngực cơ hồ nghẹt thở , chàng
loạng choạng lùi lại ba bước liền . Chưởng lực của Miêu Nhân Phượng mới
đẩy đi một nửa còn một nửa chàng phải hứng chịu . Chàng vội la lên :

- Miêu đại hiệp ! Tại hạ giúp đại hiệp để bắt giặc đây mà .

Lưu Hạc Chân thừa cơ hai người đấu chưởng đồng tuốt .

Miêu Nhân Phượng cảm thấy hai mắt đau đớn kịch liệt , chẳng khác gì
mấy chục mũi kim đâm vào . Y cùng Hồ Phỉ trao đổi một chiêu cảm thấy võ
công chàng rất hùng hậu đúng là một tay kinh địch mà y lại đui mắt rồi thì
bữa nay chắc phải chết về tay đối phương .

Y coi thơ rồi trong lòng phiền não rối loạn , lại bị người ám toán nên
câu Hồ Phỉ nói " Tại hạ giúp đại hiệp bắt giặc " y không nghe thấy.

-----oOo-----